

Naar buiten

In de aardrijkskundeles ga ik wel eens naar buiten met mijn leerlingen. Tevoren worden de fietsen nagekeken en de veiligheidsregels voor onderweg komen ter sprake. We fietsen een aardig eindje en kijken hoe er geboerd wordt op het lage land en hoe op het hoge. Als het einde van de buitenles aanbreekt, vraag ik de voorste leerlingen voorzichtig vanaf Panorama naar beneden te fietsen: "Wacht onderaan, dan steken we samen de Schilderweg over!" Zonder te trappen rijden ook wij van de Hogeberg naar beneden. Dan blijken de voorste leerlingen in het geheel niet te stoppen en vrijwel zonder te remmen de weg over te vliegen. Ik hoor al heel dichtbij een melkauto naderen, een woeste claxon en piepende remmen. Het loopt gelukkig net goed af, ik zie een leerling rakelings voor de melkauto langs de overkant bereiken. Zelden heb ik mijn hart zo voelen bonzen. De dagen erna blijft het beeld door mijn hoofd spoken, 's nachts loopt het slechter af dan overdag. De rest van de week blijven mijn knieën knikken en hou ik dat weeë gevoel.

Je kan dan beter met een bus op pad gaan, dat is een stuk veiliger en je kan verder. Texelse kinderen komen lang niet allemaal in de grote stad en ik reken het tot mijn taak om ze daar kennis mee te laten maken. We rijden via de Zaanstreek, vroeger de provisiekast van Nederland, naar Amsterdam. We komen langs de Watergraafsmeer en de jongelui roepen enthousiast dat het eerste van Ajax op het veld traint.

"Meneer, kunnen we niet even stoppen?" Het programma zit natuurlijk tjokvol, we moeten het maximale uit zo'n dag halen immers. De tocht voert ons naar de Bijlmermeer. De bus stopt in de K-buurt en we gaan daar de markt bezoeken en dwars door de wijk wandelen naar het nieuwe winkelcentrum De Amsterdamse Poort. Ik vertel wat ze moeten doen en geef ze een kaartje en wat opdrachten mee. "Blijf bij je groepje, ga niet alleen op pad!" De weg lag toen nog hoog op een soort dijk. We dalen bij het metrostation de trap af. Sommigen al heel vlug omdat ze liever zonder mij gaan. We zien een vlotte jongeman op een mountainbike achter een rennend jochie aangaan. Hij grijpt de jongen en duwt hem met kracht tegen een pilaar aan. Het blijkt een agent in burger, hij fouilleert de jongen en haalt een mes van ongeveer 40 cm uit het jack van de knaap en een zakje met iets wits uit de andere zak. Mijn hele groep staat als aan de grond genageld. "Zag je dat? Zag je dat mes? Die gozer was amper tien!" Opeens drommen de kinderen vlak om me heen, ze willen nu allemaal wel naast me lopen. Een beetje beduusd komen we bij de markt, die toen nog onder het betonnen dak van de metro en de parkeergarage was. Alle marktkoopliden en alle klanten blijken een donkere huidskleur te hebben, de meeste zelfs gitzwart. Het maakt een overweldigende indruk. Niet alleen op de leerlingen maar ook op de mensen daar. Daar komt een spierwitte meester met achter zich een rijtje van 45 witte kinderen. Het is net een processie van witte gansjes. De hele markt valt stil tot er rondom ons heen hartelijk gelachen wordt. In allerlei talen worden er opmerkingen naar ons gemaakt. Ik wilde de eilandkinderen graag de stad laten zien, nou dat lukt aardig, maar wie kijkt nu eigenlijk naar wie? Tussen de hoge flats lopen we door het autovrije park naar het winkelcentrum, waar de bus ons al opwacht. Het leven van een schoolmeester bestaat uit tellen en nog eens tellen. Maar nu mis ik er drie. We wachten een kwartier en besluiten dan om een zoekactie te starten. Ik maak groepjes en stuur ze eerst het winkelcentrum door. Ga elke winkel in en kijk ook bij de toiletten. Een uur later meldt een meisje zich bij me: "Meester, u hoeft niet te wachten hoor, want ik denk dat ze toch niet meer komen, ze gaan echt zelf wel naar huis!" Het is ondenkbaar dat ik met een bus vol

kinderen terug ga naar Texel zonder die drie. Ik onderwerp het meisje aan een kruisverhoor en kom langzaam aan de weet dat ze echt gezegd hebben daarvandaan gewoon met de trein naar huis te zullen gaan. Er waren geen mobiele telefoons en ik was in mijn eentje op pad met twee klassen. Fietsen op Texel kan spannend zijn, maar in de Bijlmermeer drie kinderen missen slaat echt alles. Je weet dan gelijk dat je nooit alléén kunt gaan met zoveel leerlingen. We besluiten met zijn allen, “bij elkaar blijven!” lopend naar het beginpunt terug te gaan. Net als we beginnen te lopen, zien we het drietal aankomen. “We waren naar Ajax, de tram terug reed niet meer omdat alles afgezet was ivm een staatsbezoek van Lech Walensa en anders waren we echt wel op tijd teruggeweest en had u niets gemerkt!”

Toon Berndsén